

TOT AȘA SĂ STRĂLUCEASCĂ ȘI LUMINA VOASTRĂ ÎNAINTEA OAMENILOR

Acest lucru este foarte neașteptat și pentru mine. Trebuie să recunosc că am jucat puțin rolul unui fățarnic, deoarece am venit mai târziu gândindu-mă că fratele Neville va predica deja când voi ajunge și astfel voi sta liniștit și voi asculta mesajul lui.

Când am intrat, Billy mi-a spus: „Fratele Neville predică deja, așa că ai ajuns la timp.”

„Foarte bine,” am răspuns eu.

Dar când m-a văzut, fratele Neville a spus: „Poți să vii să vorbești, pentru că eu abia am început. De fapt, te așteptam.”

Voi știți cum este să predici de două sau de trei ori pe zi. Pur și simplu te stoarce. Noi suntem însă frați și ne sprijinim unul pe altul, lucrând împreună pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Mie îmi place mult să fiu cu voi și L-am rugat pe Domnul să-mi dea un text din Scriptură sau ceva cu care să încep. Încă nu știu de voi spune, dar orice ar fi, doresc să fiu călăuzit de El.

Pe

data de cincisprezece a acestei luni, ar trebui să încep o campanie de șase zile la Fairbank, dar nu cred că voi fi în stare să merg, pentru că înainte de aceasta am o altă întâlnire la care trebuie să merg, în Columbia Britanică. Deci, nu cred că voi putea merge acum, acolo sus. Ei vor să organizeze și o adunare a oamenilor de afaceri.

Cu

siguranță am nevoie de rugăciunile voastre pentru întâlnirile viitoare, fiindcă așa este bine. Acum câteva zile am primit o invitație care suna foarte bine pentru mine, dar nu știu dacă vine de la Domnul sau nu. Va trebui să stau liniștit și să aștept, pentru că atunci voi vedea.

Oamenii

de afaceri m-au chemat în ianuarie la Phoenix, și vor să merg în fiecare seară la câte o biserică din oraș, iar la sfârșit să avem convenția. Sună interesant pentru că mi-aș dori să pot vorbi tuturor bisericilor și tuturor predicatorilor.

De

obicei se crede că eu sunt foarte pornit împotriva organizațiilor, sau că sunt împotriva oamenilor din organizații, dar nu este adevărat. Eu sunt pentru oameni.

Este

ca și cum aș vedea un om venind cu o barcă pe râu, iar barca lui este plină de crăpături. Eu îl văd și sunt convins că nu poate ajunge prea departe, pentru că barca lui se va scufunda. Ce voi face în cazul acesta? Voi striga cât voi putea de tare și îl voi avertiza cu privire la barca în care se află. Nu voi striga împotriva omului, ci împotriva bărcii în care se află, deoarece știu că barca aceea ia apă și nu va ajunge la destinație. Acesta este motivul pentru care i-aș cere acelui om s-o părăsească.

La

fel este și cu organizațiile. Eu știu că ele nu vor ajunge la destinație, nu vor reuși, dar omul din ele va reuși cu condiția să iasă din mijlocul lor. Vedeți?

Este

ca și cum ați avea o mașină veche și mergeți cu ea sus, în munți, iar eu știu că atunci când veți ajunge în vârf și trebuie să începeți coborârea pe partea cealaltă, nu aveți frâne. Eu nu sunt împotriva omului, dar desigur, la el voi striga. Știu că omul va reuși să ajungă la destinație, dar numai cu condiția că va părăsi mașina aceea. Vedeți? Dacă rămâne în mașina aceea, va avea accident și poate muri.

Cam

așa este și cu organizația. Eu cred că oamenii care se țin de aceste organizații, ca și cum ele ar fi însuși Dumnezeu, au pus deoparte Cuvântul lui Dumnezeu numai ca să se poată ține de ele. Ei bine, eu cred că prin aceasta, ei fac o greșală fatală. Nu am nimic împotriva oamenilor, dar ei sunt la fel ca omul din barca de pe râu, care ia apă. Aceea nu va rezista, dar Hristos, da.

Părăsiți

deci, barca crăpată a organizației și urcați-vă pe Corabia sigură a Sionului, vechea Corabie care nu a dat încă niciodată greș, Hristos.

Cred

că în seara aceasta este Cina. Am auzit că a fost botez și că va mai fi încă unul. Mie îmi place să vin aici pentru Cină. Data trecută nu am fost. Am știut că este în prima duminică, dar m-am pregătit să fiu aici la Cina din seara aceasta, pentru că eu cred sincer că este datoria fiecărui creștin să ia parte la Cină. Voi știți ce spune Biblia: „*Dacă nu mâncați... n-aveți viața în voi înșivă.*” (Ioan 6.53).

Eu

cred că este un timp de cercetare pentru creștin, pentru că dacă nu ia Cina, nu are parte cu El, iar dacă o ia în chip nevrednic, se face vinovat de moartea lui Hristos. Astfel, creștinul trebuie să se roage și să se cerceteze bine înainte de a veni la Cina Domnului.

Ar

trebui să venim smeriți, solemni, mărturisindu-ne toate greșelile și rugându-ne unul pentru altul. Și nu doar atât, ci ar trebui să și simțim. Dacă printre noi este vreo soră sau vreun frate, iar noi simțim că pe undeva este puțin ieșit din linie, inimile noastre ar trebui să simtă pentru acea persoană la Cină și s-o ajutăm să meargă înainte ca să ia Cina, astfel încât să nu fie osândită o dată cu lumea, pentru că și ei sunt fratele și sora noastră.

În

ultimele două sau trei săptămâni nu am vorbit prea mult, pentru că acesta este un timp de odihnă pentru mine.

Auzindu-l

pe fratele Neville vorbind despre previziunile făcute de politicieni și de cei care au o înțelegere adâncă asupra consecințelor unui eventual război atomic, mă gândesc că au dreptate. Ei îl declară și îl pornesc, apoi trimit două bombe și asta-i tot. Adevărul este că națiunea n-ar putea supraviețui unui război atomic, dar acest lucru nu-i alarmează pe creștini. Mai bine zis, nu ar trebui să-i alarmeze, ci ar trebui să fie pregătiți în fiecare clipă, așteptând venirea Domnului.

Ceea

ce spun acum nu se înregistrează, de aceea pot vorbi liber, pentru că atunci când știi că ești înregistrat trebuie să fii atent la ceea ce spui, dar aici suntem doar cei ai casei.

Am

să vă spun ce am făcut în timpul acesta liber: am fost la vânătoare de veverițe. Nu mi-a mers prea bine, pentru că acolo unde am fost nu prea erau veverițe, dar voi merge în Alaska.

Vedeți?

Aceste lucruri nu se pot pune pe bandă, pentru că sunt oameni care nu-s de acord cu vânătoarea. Știți ce am observat însă cu privire la împotrivorii aceștia? Duceți-le o bucată de carne și vor fi foarte mulțumiți de ea. Vedeți?

Este

la fel ca în cazul doamnei care m-a întrebat:

„Frate

Branham, vrei să spui că împuști și iepuri?”

„Da,

doamnă.”

„Dar

este ridicol să faci aceasta! Nu ar trebui să împuști iepurii!”

Însă

nu se încheiase sezonul de vânătoare și doamna aceea a venit la mine și mi-a zis:

„N-ai

putea să-mi aduci și mie un iepure pentru că este cea mai bună carne pe care am mâncat-o vreodată.

„Păi,
aceasta numesc eu cultura!”

„Ce
vrei să spui cu aceasta,” m-a întrebat cineva care era prezent acolo.

„Vreau
să spun că doamna aceea are cultură. Ea nu are destul nerv ca să omoare un iepure, dar poate să-l mănânce fără nici o problemă, după ce a fost omorât de altcineva. Cred că aceasta este ceea ce numiți voi cultură.”

Eu
sunt un conservator, deci nu sunt de acord cu omorârea exagerată a animalelor, și nici cu devastarea pădurilor. Acesta este motivul pentru care întotdeauna l-am învățat pe fiul meu și pe cei cu care merg la vânătoare și le-am spus: „Să nu omorâți niciodată mai mult decât v-ați propus să mâncați.”

Vedeți?

Lăsați animalele în pace! Nu ucideți o pasăre numai de dragul de-a avea o țintă, pentru că nu este corect. Vreți o țintă? Căutați o cutie sau ceva de felul acesta, puneți-o undeva și apoi trageți în ea. Dar nu este corect să ucideți animale doar ca să trageți la țintă. Ele nu au fost date pentru acest scop.

Adevărul

este că atunci când mă duc în munți, principalul meu motiv nu este vânătoarea, ci dorința de-a fi singur cu Dumnezeu. Unii dintre voi știu că cele mai mari experiențe cu Dumnezeu le-am avut atunci când am fost la vânătoare. Totuși, niciuna din ele nu a fost ca experiența pe care am avut-o în dimineața trecută. Am văzut multe lucruri în viața mea, semne și minuni puternice, dar aceasta m-a izbit atât de tare! Mai mult decât tot ce-am avut până acum.

Era

în timpul când se făcea ziuă. Ploua și peste tot erau nori negri. Deodată am văzut cum a apărut în fața mea ceva ce semăna cu o cupă care era așezată pe un deal, iar din ea se ridicau trei curcubeie. Urcau tot mai sus și mai sus, iar eu am simțit că înțepenesc și abia mai puteam vorbi. Apoi am pășit mai aproape și L-am auzit pe Domnul vorbind și confirmând că Mesajul pe care Îl predicăm este Adevărul. El spunea:

„Isus al Noului Testament este IaHVeH al Vechiului Testament. El Și-a schimbat doar înfățișarea!”

Ce

să vă spun? M-am așezat la masa de studiu și am găsit același Cuvânt unde este scris că El Și-a schimbat înfățișarea. În limba greacă aceasta înseamnă să Și-a schimbat masca, așa cum fac actorii. Și ce a făcut El? Fiind Duh, Dumnezeu S-a ascuns după chipul unui Om, pentru că El nu Se poate schimba. Astfel, Duhul era Tatăl, iar Omul era Fiul, deci aceeași Persoană.

Dacă

va fi cu voia Domnului, cam pe când se ivesc zorile voi merge la același copac și nădăjduiesc că El mi se va arăta din nou. Cred că va face aceasta și mă va învăța ce trebuie să fac, deoarece am pe inimă o povară pentru oameni. Văd că se apropie ceasul și știu că oamenii nu sunt gata, nici cei dragi, și nu știu ce să fac și nici ce să spun. Din cauza aceasta aș vrea să mă urc din nou pe munte, iar voi să vă rugați pentru mine.

Mâine

dimineață, eu și câțiva frați din biserică, vom pleca în Columbia Britanică. Va merge și un grup de predicatori pentecostali. Călătoria nu costă nimic pentru că este sponsorizată. Ei ne-au sponsorizat călătoria și mi-au dat și un ghid, pe un frate pentecostal umplut cu Duhul Sfânt.

Acolo

sunt câțiva oameni pe care trebuie să-i botez în Numele Domnului nostru Isus Hristos, niște norvegieni care au auzit Mesajul, au văzut Lumina, și ca urmare doresc botezul.

Sâmbătă

seara, mă voi întâlni cu conducătorul Asociației lucrătorilor din Columbia Britanică, la Dawson Creek, pentru că dorește să se boteze și el în Numele lui Isus Hristos.

Vedeți,

prieteni, eu nu mă duc la vânătoare, ci scopul meu principal este să-l botez pe acest ghid în Numele lui Isus Hristos, și nu numai pe el, ci pe fiecare predicator care merge cu mine. Să vă rugați pentru mine.

Nu

vreau să vă răpesc prea mult timp, de aceea vă voi învăța doar puțin din Biblie.

(Fratele

Branham vorbește cu cineva din adunare. Să-i binecuvânteze copilul? Sigur că da, frate, aduceți copilașul aici sus, fiindcă ne bucurăm să facem aceasta.

Este

aici fratele Arnold? („Da”). În ordine. Îl rog să vină la pian.

Înainte

ca să vină frații cu copilul vreau să vă spun ceva. Mulți oameni îi stropesc pe micuți cu apă, și numesc aceasta botez. Dacă biserica voastră face aceasta, este treaba ei, dar vedeți voi, acest lucru este numai o poruncă omenească, deoarece nu este nici un suport biblic pentru a face așa ceva. Nici un om din

Scriptură nu a fost stropit, ci toți cei care au crezut, au fost botezați prin scufundare în Numele lui Isus Hristos.

În
cei-i privește pe copilașii din Biblie, ei au fost închinați Domnului, deci au fost puși în brațele Domnului.

În
ordine, soră. Adu copilașul aici. Aduceți-i și pe ceilalți dacă mai sunt, pentru că noi suntem bucuroși să facem aceasta.

Noi
avem aici o adunare amestecată. Unii sunt protestanți, alții sunt catolici și avem chiar și evrei. Acesta este motivul pentru care ne numim inter-denominaționali. Cu alte cuvinte, noi încercăm să fim o biserică biblică, adică să stăm doar pe Cuvânt; indiferent ce spune Biblia, noi să facem totul întocmai cum este scris.

Lucrătorii
și cei care cunoașteți Biblia, trebuie să recunoașteți că și biserica primară a făcut la fel. Noi știm cu toții aceasta: ei au stat pe fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu.

Într-o
zi am vorbit cu un preot catolic care locuiește mai sus de aici. El mi-a zis:

„Domnule
Branham, tu ești catolic sau protestant?”

„Protestant,”

am răspuns eu.

„Deci
protestezi față de noi?”

„Nu,
domnule, eu nu protestez împotriva oamenilor, ci împotriva doctrinei
bisericii.”

„Atunci
cum te numești, baptist sau penticostal?”

„Nicum,
domnule. Eu sunt doar creștin.” „Și de unde v-ați luat doctrina aceasta? Dacă
sunteți creștini, înseamnă că aveți o bază după care să vă formați învățătura.”

„Este
adevărat,” am răspuns eu. „Baza și învățătura noastră este Biblia.”

„Păi,
Biblia este istoria Bisericii catolice.”

„Vrei
să spui că apostolii au fost catolici?” I-am întrebat eu.

„Da,
domnule.”

„Bine,
să admitem că este cum spui, dar atunci de ce nu stați pe Scriptură?”

„Vezi,
tu,” a răspuns el, „Dumnezeu i-a dat bisericii puterea de a schimba Scriptura
ori de câte ori dorește să facă aceasta.”

„Deci,
voi ați schimbat-o și așa o aveți astăzi?”

„Da,
domnule.”

„Atunci
aș vrea să te întreb ceva,” am spus eu. „Părerea mea este că Hristos nu este de
acord cu aceste schimbări, pentru că El a turnat Duhul Sfânt peste prima
biserica, așa că ei au vindecat bolnavi, au înviat morți, au scos draci și au
făcut multe semne și minuni. Dacă toate aceste lucruri s-au făcut sub
învățătura primei biserici catolice, de ce a fost nevoie s-o schimbați? De când
ați făcut acest lucru, toate acele lucrări au dispărut.”

Vedeți?

Acum haideți să ne întoarcem și să fim catolici originali. Haideți să ne
întoarcem și să fim așa cum spune Biblia că erau ei, deoarece bărbații aceia,
apostolii, au umblat cu Isus.

Prieteni,

acesta este motivul pentru care noi nu condamnăm nici o biserică și nici un om
din biserică, deoarece acei bărbați apostolici au umblat cu Hristos.

Prieteni,

acesta este motivul pentru care noi nu condamnăm nici o biserică și nici un om din biserică, ci încercăm să stăm așa cum spune Biblia că este corect.

Biblia

nu vorbește despre nici un copilaș stropit. Dimpotrivă, ea spune că atunci când oamenii au adus copilașii la Isus, El Și-a pus mâinile peste ei și i-a binecuvântat. Atunci El a spus:

„Lăsați

copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei.” (Matei 19.14).

Vedeți?

Acesta este motivul pentru care noi aducem copilașii și-i predăm din brațele mamei sau ale tatălui, în brațul Tatălui ceresc și-i închinăm Lui cu toată sinceritatea.

Și

eu am doi copii care nu au fost încă botezați, ci doar binecuvântați. Am, de asemenea, un copil în slavă, care a fost tot binecuvântat, nu botezat.

Botezul

este spre iertarea păcatelor, adică. arată că v-ați pocăit. Dar un copil nu are pentru ce să se pocăiască. El abia s-a născut în lumea aceasta, iar când Hristos a murit pe cruce, a luat păcatele lumii. Astfel, când acest copil va face ceva pentru care să se pocăiască, sângele lui Isus face un legământ.

Mama

și tatăl copilului, au dreptul să-l aducă și să-l închine lui Dumnezeu, adică Celui ce li l-a dat.

Ana

din Templu era stearpă și înaintată în vârstă, dar ea s-a rugat sincer la altar și i-a cerut Domnului un copilaș. Preotul a acuzat-o că este beată, dar ea plângea și se ruga spunând: „Dumnezeule, dacă-mi vei da un copil, îl voi aduce înapoi, în locul acesta, și Ți-l voi închina Ție.”

Mamelor,

așa ar trebui să-i aduceți și voi pe copilașii voștri! Dumnezeu v-a dat acești copii așa cum i l-a dat Anei pe Samuel. Așadar, aduceți-i și voi înapoi, în templu, așa cum a făcut ea.

Noi

îi închinăm Domnului pe acești copilași, prin rugăciune. Și rugămintea noastră este ca ei să fie proroci sau prorocițe, așa cum a fost și Samuel. Dacă audiența vrea, să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Iubitule

și scumpule Dumnezeu, ne apropiem de tronul Tău de har și îndurare, ca să ne rugăm pentru generația care vine după noi, pentru acești copilași micuți care stau aici aduși de părinții lor. Ei sunt sămânța de mâine a omenirii, și ca să fie siguri că au un început bun, acești părinți îi aduc pe micuții lor ca să le închine viețile Dumnezeului celui viu.

Tată,

eu și păstorul pășim aici și îi închinăm pe acești copii pe brațul Tău, printr-o rugăciune de dedicare. Binecuvântează-i, Tată, ca să fie slujitorii Tăi. Fie ca ei să trăiască mulți ani pe pământ, ca să vadă venirea Domnului. Fie ca Tu să-i călăuzești.

Fă

din ei predicatori, cântăreți, evangheliști, misionarii de mâine, dacă va mai

fi un mâine. Îndură-Te, Doamne.

Noi

Ți-i închinăm cum știm mai bine și conform Scripturii pe care ne-ai lăsat-o, pentru că în ultima cartea a Bibliei este scris că Dumnezeu îl va șterge din Cartea Vieții pe omul care scoate vreun Cuvânt din ea și la fel va face cu cel ce va adăuga ceva, iar noi știm că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Doamne, acesta este motivul pentru care noi nici nu adăugăm, nici nu scoatem ceva din Cuvânt, ci încercăm să-L trăim așa cum este scris.

Dacă

Isus ar fi fost în seara aceasta aici, într-un trup vizibil, cu siguranță părinții aceștia ar fi alergat la picioarele Lui ca să-i închine pe micuții lor, iar El Și-ar fi pus mâinile peste ei și i-ar fi binecuvântat.

Doamne

Isuse, Tu stai la dreapta Celui Preaînalt, iar noi am fost rânduiți ca slujitori ai Tăi, de aceea ne punem mâinile peste ei în rugăciune și Te rugăm să iei micuțele lor vieți și să le folosești spre slava Ta, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Îi iubiți pe copilași? Dacă cineva nu iubește copiii, cu omul acela nu este ceva în ordine. Să nu uitați că Isus a spus: *„Adevărat vă spun că, dacă... nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.”* (Matei 18.3). Știți la ce se referă aceasta? Mama și tata îi mai aplică copilului câte o bătaie dar, după câteva minute, el uită totul și mânuțele lui sunt din nou în jurul gâtului mamei sau tatălui său. Așa trebuie să fim și noi.

Indiferent ce se întâmplă, trebuie să fim iertători și buni unii față de ceilalți. Să fim ca acești copilași: gata să iertăm și să uităm, pentru că dacă suntem așa, dovedim că Dumnezeu este în viața noastră.

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Duceți-vă, și Dumnezeu să fie cu voi în tot ce veți face. În ordine, frate Neville.

O, sunt atât de drăguți! Fetele mele sunt mari acum. Obişnuiam să le port în spate, dar acum aproape că mă pot duce ele pe mine, mai ales Becky.

Acum, haideți să deschidem Cuvântul Domnului la **Matei 5.12-16**. Din aceste câteva versete pe care le vom citi, voi lua subiectul. Apoi vom avea botez, Cina și spălarea picioarelor.

„Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigonit pe prorocii care au fost înainte de voi.

Voi sunteți sarea pământului. Dar, dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni.

Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.

Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă.

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe

Tatăl vostru, care este în ceruri.”

Aș
vrea să iau ca subiect versetul 16: **„Așa să lumineze și
lumina voastră înaintea oamenilor.”**

Noi
am văzut că doi bărbați din Biblie au vorbit despre neprihănire: unul a fost
Pavel, iar celălalt, Iacov. Referindu-se la Avraam, Pavel a spus că el a fost
socotit neprihănit prin credință, în timp ce Iacov spunea că neprihănirea se
primește prin fapte.

Deci,
Iacov spunea că este neprihănit prin faptele lui, în timp ce Pavel spunea că
este neprihănit prin credință. Dar aceasta nu înseamnă că cei doi bărbați s-au
contrazis, ci fiecare a privit problema dintr-un alt punct de vedere.

Pavel
vorbea despre credința lui Avraam, pentru că aceasta a văzut Dumnezeu la el,
iar Iacov vorbea despre faptele lui, care-i dovedeau credința.

Astfel,
el a scris: *„...Arată-mi credința ta fără fapte și
eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.”* (Iacov 2.18).

Pavel a arătat ce vede și ce spune Dumnezeu,
iar Iacov a vorbit despre ceea ce vede omul, pentru că dacă cineva are
credință, se va purta ca atare. Viața lui va arăta tuturor că crede.

Astfel, în continuare voi vorbi despre tema:

„Lăsați lumina voastră să lumineze.”

Eu nu m-am urcat la amvonul acesta ca să fiu văzut de voi, ci pentru că mă gândesc că Dumnezeu mă va ajuta să vă vorbesc câteva minute, astfel încât cuvintele spuse să ne ajute să înțelegem că trebuie să ducem o viață mai curată și să facem fapte mai bune.

Sunt sigur că de aceea am venit aici: ca să ne corectăm și să primim o înțelegere mai bună cu privire la ceea ce am putea face ca să devenim creștini mai buni.

În ce mă privește, dacă doresc ceva în viața mea, este să fiu un creștin mai bun, și sunt sigur că acesta este dorul fiecărui suflet din locul acesta: să fie creștin mai bun.

Cu câțva timp în urmă, mergeam cu mașina singur și conduceam destul de repede. Ești tare trist când mergi singur, iar dacă chiar vrei să ai o companie, poți să asculți radioul, cu condiția să găsești ceva muzică religioasă, pentru că celelalte genuri de muzică Îl scot pe Duhul Sfânt din tine.

De când am îmbătrânit, obișnuiesc ca atunci când mă duc undeva, să iau cu mine și un teanc de hârtii. Astfel, dacă îmi dă Domnul ceva, opresc și le scriu imediat pe hârtie.

Odată, mi-am făcut notițe pe patul puștii, cu ajutorul unui glonț, pentru că eram în pădure și nu voiam să uit ideea. Mi-am notat și pe eticheta de la haină, pentru că nu voiam să uit mesajul dat de El.

Și cum conduceam așa singur, am observat o tablă indicatoare mare și frumoasă. Voi știți că ei scriu tot felul de lucruri pe aceste indicatoare, dar niciodată nu am mai văzut unul ca acesta de care vă spun. Am văzut indicatoare care aveau pe ele poze cu femei pe jumătate goale, reclame de țigări sau de whisky, dar spre surprinderea mea, indicatorul de care vă spun, nu avea nimic din toate acestea. Am oprit, apoi am dat mașina înapoi ca să-l mai privesc o dată.

Era un indicator frumos, pus într-un loc bun, imediat lângă colț, așa că nu aveai cum să nu-l observi. Spre marea mea surprindere, pe acel indicator era scris doar: „Ți-e foame?” cu litere foarte mari apoi când am privit mai atent am văzut că mai era scris cu litere mici și puțin mai jos: „Trei mile mai în față.”

„Ți-e foame? Trei mile mai în față.”

De obicei, dacă cineva are un restaurant în față, încearcă să-l falimenteze pe celălalt și prezintă poze luminoase cu fripturi mari și aburinde, dar dacă mergi acolo, nu găsești nimic din ceea ce-ți arată reclama. Vedeți? Totul este doar o reclamă.

Atunci m-am gândit: „Ce este o reclamă?” Tu trebuie să ai ceva diferit de restul lumii, pentru că dacă este ceva obișnuit, nu atrage atenția oamenilor. Dacă pe un om l-ar interesa o mașină, desigur, ar trece pe lângă acel indicator, dar dacă ar fi flămând l-ar observa imediat.

Astfel, eu cred că creștinul este tabla indicatoare a lui Dumnezeu; cred că fiecare dintre noi este un indicator al lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că nu ar trebui să ne frământăm atâta pentru toate lucrurile.

Trăiți o asemenea viață încât să-i faceți pe oameni să flămânzească să fie ca voi!

Ce am observat eu la indicatorul acela? De ce era pus acolo? Ca să fie văzut de fiecare trecător.

Acum fiți atenți! Singura cale ca lumea să-L vadă pe Hristos, sunt eu și tu. Simțurile lor sunt îndreptate spre apusul soarelui, la strigătul păsărilor, la frunze, la iarbă, flori, muzică, etc., de care se bucură, dar înainte de toate trebuie să-L arătăm pe El.

Nu uitați că începând de astăzi, fiecare din voi sunteți indicatoarele lui Dumnezeu; sunteți agenții lui publicitari. Aceasta înseamnă că lumea va privi la voi ca să vadă Cine este Hristos. Vom afișa o mulțime de fapte care mărturisesc lucruri pe care în realitate nu le avem? Nicidecum! Mai întâi să fim ceea ce afișăm și atunci lumea Îl va vedea pe Hristos în mine și în tine.

Primul lucru care trebuie avut în vedere în cazul unui indicator, este să fie pus într-un loc unde poate fi văzut de oameni.

Al doilea lucru este ca indicatorul să reflecte realitatea. Dacă eu privesc acea reclamă și nu mă interesează, este treaba mea, dar ea nu a fost pusă acolo degeaba.

Deci, mai întâi este nevoie ca reclama să fie văzută, apoi trebuie să fie atrăgătoare. Nădăjduiesc să vedeți ce înseamnă atracția salvării pentru o persoană. Noi trebuie să-i atragem pe oameni la Hristos, iar Evanghelia este mijlocul prin care pot fi atrași. Ea are tot ce le trebuie celor care flămânzesc după Dumnezeu. De fapt, pentru aceia mergem noi

afară, fiindcă Cuvântul spune clar că „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu este atras de Tatăl...*” (Ioan 5.44).

Oh, dar sunt atât de mulți oameni care au fost atrași de Tatăl, care flămânez și însetează după Dumnezeu, însă nu știu unde să-L găsească pentru că cei care ar trebui să fie indicatoare, sunt atât de murdari și de încărcăți cu lucruri din lume, încât bieții oameni nu mai știu încotro s-o apuce.

Ei se îmbracă la fel ca lumea și se poartă ca lumea, merg în locuri unde merge lumea și participă la distracțiile ei. Trăiesc ca lumea și cântă cântece pe care le cântă lumea.

Cineva mi-a vorbit zilele trecute despre un anumit lucrător. Ei îl iubesc pe bărbatul acela care, fără îndoială, este un om mare, dar omul cu care am vorbit, mi-a spus:

„Frate Branham, el a spus că tu ești un tremurici sfânt.”

„Nu cred că sunt un om sfânt, dar doresc aceasta din toată inima, iar dacă Domnul îmi va cere vreodată să tremur, cred că mă voi scutura. Aș vrea să fiu sfânt și să trăiesc o viață de sfințenie, ceea ce înseamnă curăție înaintea lui Dumnezeu.

„Tot bărbatul acela a spus că tu mergi peste hotare și peste ocean și faci pe misionarul, pentru că nu te-a trimis nici o biserică în lucrare, ci te-ai făcut singur misionar.”

„Dacă m-aș fi făcut singur misionar, acest

lucru n-ar fi atras atenția oamenilor, pentru că ei nu se uită la mine sau la pretențiile mele, ci privesc după Hristos,” am răspuns eu.

Vedeți, Dumnezeu are două categorii de oameni. Unii stau acasă, se îngrijesc de bolnavi, îngroapă morții, sărută copilașii și căsătoresc tinerii. Mulți dintre aceștia nu știu ce înseamnă să mânuiești cu ambele mâini o sabie, pe linia întâi a frontului. Ei nu știu ce este o bătălie, ce înseamnă să lupți împotriva vrăjmașului. Aceștia sunt oameni deștepți, teologi, care știu să facă o predică mișcătoare și pot să folosească un asemenea limbaj, încât nici dicționarul n-ar ști ce spun. Ei au diplome de facultate, dar ele sunt bune atunci când vorbești în fața unui grup intelectual care caută o biserică.

Dar bărbații care se află pe câmpul de luptă, au nevoie de mai mult decât atât. Oamenii trebuie să vadă puterea Celui Atotputernic descoperită, pentru că altfel nu le poți „vinde” nimic. Ei trebuie să-L vadă pe Hristos cel înviat.

Dar predicatorii aceștia „de asfalt” nu știu cum este să ții o sabie cu ambele mâini și să te lupți față în față cu inamicul. Ei nu știu cum este să mergi acolo unde diavolii și vracii stau să te provoace la fiecare pas; acolo unde oamenii care au citit că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, așteaptă să Îl vadă făcând exact aceleași lucrări. Vedeți? Tu nu poți lua un școlar și să-l pui să facă acele lucruri, ci este nevoie de puterea învierii lui Isus Hristos ca să facă așa ceva.

După aceasta însetează oamenii. Ei trebuie să vadă și abia după aceea doresc să-L aibă.

Vedeți, aceasta este problema națiunii noastre. Ea L-a văzut, dar nu L-a dorit. Nu-i de mirare că avem atâtea avertismente cu privire la un război nuclear. Acesta este motivul pentru care

judicata divină stă chiar deasupra ei. Noi am fost puși în cântar.

Am văzut că domnul Kennedy a trimis în Sud, patru sute și ceva de ofițeri pentru războiul de segregare, iar când totul s-a terminat, avea exact „666”. Acest lucru a fost scris în revista „Time”. O, dacă oamenii ar fi puțin mai duhovnicești, ar putea vedea ce înseamnă „666”, fiindcă exact aceasta au ei.

Noi am văzut că oamenii trebuie să-L dorească pe Dumnezeu, să înseteze după El, pentru că Isus a spus: *„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați.”* (Matei 5.6).

Deci, voi trebuie să flămânziți și să însetați după El.

Noi suntem indicatoarele lui Hristos, iar El este Sponsorul nostru, Cel care ne dă Viața veșnică. Ce fel de persoane ar trebui să fim noi, știind că El este Sponsorul nostru; știind că El ne dă mântuirea, vindecarea, puterea și tăria, pâinea cea de toate zilele, casa noastră, tot ce avem? Știind că suntem sponsorizați de Hristos?

Și pentecostalii umpluți cu Duhul Sfânt au fost sponsorizați odată de Isus Hristos. Da, El le-a dat Duhul Sfânt, l-a sponsorizat ca să fie un exemplu. Cum s-ar cuveni să fie ei astăzi? Unde ar trebui să fie biserica de astăzi? Ar trebui să ducem o asemenea viață încât toată lumea să-și dorească să fie ca noi. Atunci oamenii ar spune: „Uită-te la bărbatul acela! Eu nu sunt de acord cu ceea ce învață el, dar pot spune că este un creștin adevărat.” Dacă ar vedea o creștină mergând pe stradă, ar spune: „Poate pare puțin demodată, dar nu este ca restul femeilor, ci în toate lucrurile este o creștină adevărată.” De ce toate acestea? Pentru că suntem sponsorizați de Hristos. Amin.

O, ce fel de oameni ar trebui să fim noi, știind că suntem indicatoarele Lui? Din El ne luăm Viața, puterea și tot ce avem. Totul vine de la Hristos, El este Sponsorul nostru. O, Îi sunt atât de recunoscător!

Deci, noi trebuie să fim ca El. Fiți atenți ce faceți, ce spuneți și cum vă purtați în viața voastră de zi cu zi! Cum ar trebui să pășim noi, dacă suntem sponsorizați de El? Cum trebuie să reacționăm dacă suntem sponsorizați de El și cineva spune ceva rău despre noi? Trebuie să fim la fel ca Domnul nostru, este adevărat? Amin.

Și mai este un lucru pe care trebuie să-l facem - mă refer la lucrători -, trebuie să prezentăm o Evanghelie care să-i facă pe oameni să flămânzească și să înseteze după El.

Dacă vom predica doar o Evanghelie socială, vom spune: „Trebuie să veniți și să vă alăturați bisericii noastre.” sau: „Dacă veniți și vă atașați la biserica noastră, vom avea grijă de voi când veți fi bătrâni. A fi membri credincioși înseamnă a avea o poliță de asigurare care să vă ocrotească atunci când veți îmbătrâni. Noi vom avea grijă de voi.”

O, dar nu aceasta este atracția Evangheliei! Noi vrem să predicăm o Evanghelie care să fie un ajutor pentru lumea înfometată care nu știe nici măcar de unde vine și încotro merge; o Evanghelie care să-L prezinte pe Isus Hristos și salvarea adusă de El. O altă cale nu există!

Dacă nu predicăm Evanghelia Lui așa cum este ea, putem să aderăm la o lojă masonică sau la orice vrem, pentru că este tot una.

Deci, noi trebuie să predicăm Evanghelia care

stâmpără foamea celor flămânzi după neprihănire: „*Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați.*” (Matei 5.6). Săturați cu ce? Cu Duhul Sfânt.

Biblia spune că Ștefan era plin... de ce? „*Plin de har și de putere; plin de dragoste și de Duhul Sfânt.*” (Fapte 6.8). Aceasta l-a făcut ceea ce era: faptul că era plin de Duhul Sfânt. El era un indicator adevărat al lui Hristos.

Astfel, în dimineața aceea, el a stat în fața sinedriului care îl acuza. Ștefan stătea singur, fiind înconjurat de patru sau cinci mii de evrei furioși care arătau cu degetul spre el.

Biblia spune că atunci când a pășit în fața lor, fața lui strălucea ca fața unui înger, ceea ce înseamnă că avea o lumină peste față.

Un înger poate fi și un mesager care știe despre ce vorbește, iar Ștefan a pășit acolo, liniștit și fără să se teamă de moarte, pentru că știa bine pe ce stă.

Așa a spus și Pavel: „*Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va și isprăvi.*” (Filipeni 1.6).

Și Ștefan a pășit în fața sinedriului, ca o oaie între lupii care urlau după sângele lui. Și ce a făcut el? A spus:

„Fraților și părinți, ascultați! Dumnezeuul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, care era în Mesopotamia, înainte ca

să se așeze în Haran.” (Fapte 7.1). El le-a adus în față toată istoria lui Avraam și cum vor fi aduse și neamurile, prin el. A continuat așa, plin de Duhul Sfânt, iar ei abia așteptau să pună mâna pe el ca să-lucidă.

Atunci Ștefan le-a zis: *„Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi întotdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi.”* (Fapte 7.51).

Vedeți, el era indicatorul de avertizare al lui Dumnezeu. Și atunci, când au început să arunce cu pietre în el ca să-l omoare, Ștefan și-a ridicat privirea spre cer și a cerut îndurare pentru proprii săi asasini. O, la fel a făcut și Isus pe cruce!

Apoi, Dumnezeu a văzut cum tăblița Lui indicatoare a fost doborâtă la pământ. Dar Ștefan a privit spre cer și a zis: *„Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.”* (v. 56). Și a adormit în brațele lui Dumnezeu. Ștefan a fost un indicator pentru o lume flămândă.

Voi spuneți: „Bine, tu ai spus că acolo erau patru sau cinci mii de oameni. Câți dintre ei au fost salvați?”

Acolo a fost cu siguranță un salvat. El nu l-a acceptat chiar atunci, ci câțiva ani mai târziu. Aleluia! Se pare că indiferența voastră nu moare imediat. Astfel, acolo era unul care a păzit hainele celor care l-au omorât pe Ștefan. Era un fariseu tânăr, care a văzut însă avertismentul puterii lui Isus cel înviat în omul acela neprihănit care nu s-a lepădat de El.

Același om, Pavel, care stătea acolo în

dimineața aceea, a condus mai târziu zeci de mii de suflete la Hristos, pentru că un om a vrut să-și dea viața pentru a fi un indicator de avertisment al lui Isus Hristos.

Ce s-ar cuveni să facem noi astăzi? Chiar dacă nu avem un auditoriu mare, chiar dacă nu predicăm la mii de oameni, de fapt nici nu trebuie să predicăm, putem fi un panou de avertizare al lui Dumnezeu.

De unde știi că viața ta curată nu poate fi impulsul de a urma calea Evangheliei pentru un alt tânăr? Voi, cei bătrâni, poate faceți să pornească pe câmpul Evangheliei, un tânăr care va câștiga mii de suflete pentru Hristos, și aceasta numai pentru că L-a văzut pe Hristos în viața voastră; pentru că a văzut Cuvântul făcut viu în voi. Da.

Eu cred că avem nevoie de Hristos. Da, domnilor. Singurul mod de a-L vedea pe Hristos, este atunci când Îl reflectăm fiecare. Astfel, eu Îl văd pe Hristos în tine, iar tu Îl vezi în mine. Așa trebuie să-L privim pe Hristos.

Eu vin la adunare și încep să predic, dar privind peste audiență, după câteva minute pot să-mi dau seama dacă ceea ce spun îi plictisește sau le place. Da, eu îi pot vedea și atunci când se agață de fiecare Cuvânt pe care-L spun. Atunci Îl văd pe Hristos în omul acela, pentru că însetează și flămânzește după Dumnezeu.

La rândul lui, omul acela Îl vede pe Hristos reflectat în mine, în timp ce predic Evanghelia. Da. Vedeți? Aceasta înseamnă Isus în mijlocul nostru. Eu Îl văd în tine, iar tu Îl vezi în mine. Amin. Noi flămânzim și însetăm după El.

Eu privesc audiența, iar când primesc ceva de la El, mă adresez cuiva și imediat văd ce efecte au acele cuvinte asupra tuturor. Le văd fețele luminându-se, pline de bucurie. Acela este semnalul că ei sunt gata să primească ceva. Acela este Hristos, iar eu Îl văd reflectându-Se în acea persoană, pentru că Evanghelia simplă a lui Hristos, ia loc în acea inimă care flămânzește și însetează după El.

Eu am arătat aici un indicator, un avertisment. Ce fel de avertisment? Nu spre o teologie sau spre un crez făcut de oameni, ci spre Hristos, spre Puterea Sa, pentru că El este Același ieri, azi și în veci. Amin.

Corect. Ei pot vedea puterea lui Dumnezeu mișcându-Se, privind prin clădire; o pot vedea descoperind tainele ascunse ale oamenilor, vindecând bolnavii, deschizând urechile surzilor și făcându-i pe orbi să vadă. Ce este aceasta? Un avertisment. Este indicatorul lui Hristos. Oamenii Îl văd și-i dau slavă lui Dumnezeu, iar eu Îl văd în ei și mă bucur pentru aceasta.

Deci, noi Îl vedem pe Hristos reflectând Lumina Sa prin fiecare din noi. Nu contează cât de mult aș reflecta aici, dacă nu se reflectează și în voi, înțelegeți? Evanghelia nu ar avea nici un efect dacă nu ar fi cine s-o primească. Mulți o vor respinge, dar cei care o vor primi, vor reflecta Lumina ei.

La uciderea lui Ștefan au fost probabil cam cinci mii de oameni, dar printre ei a fost unul în care S-a reflectat Lumina Evangheliei. Și când s-a apropiat de sfârșitul vieții, acest bărbat a spus: „*Eu sunt cel mai neînsemnat dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, fiindcă am prigonit Biserica lui Dumnezeu.*” (1Corinteni 15.9). Faptul că s-a unit cu cei care l-au omorât pe Ștefan, nu i-a dat niciodată pace lui Pavel. Astfel, a spus: „*Am prigonit Biserica până la moarte.*” Vedeți? Acest lucru nu a putut fi uitat, pentru că el l-a văzut pe Hristos reflectat în acel bărbat.

Cum L-a reflectat Ștefan? El n-a făcut niciodată vreo minune, deși știa bine că Hristos era un Făcător de minuni. Atunci cum L-a reflectat? Prin viața sa. Ștefan a trăit o asemenea viață, încât toți au putut să-L vadă pe Hristos în ea. Amin.

S-ar putea să nu vezi niciodată o vedenie; s-ar putea să nu-ți pui niciodată mâinile peste vreun bolnav; s-ar putea să nu vezi niciodată puterea Dumnezeului celui Atotputernic făcând pe cineva să se întoarcă din nou la viață; s-ar putea să nu-L vezi niciodată stând acolo în trei curcubee; s-ar putea să nu-l auzi niciodată Glasul, nici să-l vezi chipul, dar cu toate acestea, poți fi un indicator care Îl va reflecta pe Isus Hristos printr-o viață curată și nepătată de lume. Amin.

Nu un indicator plin de lucrurile murdare ale lumii, ci unul curat și sfânt, care va face ca acea inimă care te vede, să înseteze și să flămânzească să fie ca tine.

Voi sunteți sarea pământului, dar „dacă sarea și-ar pierde gustul, la ce ar mai folosi ea?” Așa este.

„Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” Înfometați!

Indicatoare! Reflectoare! Minunat! Da, domnilor.

Desigur, noi nu vrem să face o vânzare rapidă și să spunem: „Păi, eu m-am convertit aseară. Aleluia!” Dacă faci așa, înseamnă că ai făcut o vânzare rapidă și rezultatul nu este bun.

Dacă așteptați s-o duceți numai bine și spuneți: „După ce m-am convertit, am trăit bine vreo două săptămâni. Atunci m-am simțit perfect.” Aceasta este tot o vânzare grăbită; este un produs hibrid în care sunt o mulțime de vitamine amestecate, dar care nu are durabilitate.

Voi trebuie să fiți tot timpul creștini, în fiecare ceas, în fiecare zi, tot timpul anului, și nu doar în zilele bune. Lumina voastră trebuie să lumineze în continuu.

Dacă vorbiți cu un om și-l invitați să-L primească pe Hristos, iar el râde și nu crede, nu-l lăsați baltă și nu spuneți: „Păi, nu este nimic de el! Omul acesta nu-L va accepta niciodată!” Nu! Să nu faceți niciodată aceasta!

Noi „vindem” Evanghelia, puterea Dumnezeului celui Viu, pe Hristos care este Același ieri, azi și în veci. Dacă sunteți urâți de lume, să știți că pe Hristos L-au urât înaintea voastră, pentru că aceeași cauză L-a tras spre cruce. Noi suntem reprezentanții Lui; suntem indicatoarele Lui, de aceea Îl anunțăm pe El.

Nu este nevoie să aveți o grămadă de diplome de doctorat în filozofie, în psihologie, în artă sau mai știu eu ce, ci trebuie să-i faceți doar să înseteze și să flămânzească după El. Amin.

Fiți un indicator simplu și curat, cu Hristos scris de-a lungul vieții voastre: *„ei să vadă faptele voastre bune și să-L slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.”* (Matei 5.16). Aceasta-i tot.

Nu vă murdăriți cu lucrurile lumii și nu încercați să faceți reclamă ca cei care spun: „Eu aparțin de Cutare mare

biserică. Este cea mai mare din oraș!”

Noi cunoaștem o persoană care a părăsit bisericuța aceasta micuță și s-a dus la una mai mare, pentru că i s-a spus că acolo merge o clasă mai bună de oameni. Ce este o clasă mai bună de oameni? Vedeți? Ei nu știu, pentru că creierul li s-a prăfuit, le este plin cu lucrurile lumii.

Ce este o clasă bună de oameni? Un popor care este născut din Duhul lui Dumnezeu. Săraci care nu știu ce vor mânca mâine. Da, aceasta este singura clasă care merită ceva, pentru că sunt oameni născuți din nou.

Ce clasă de oameni și-a ales Isus când a umblat pe pământ? Needucați, pescari, vameși..

Apostolul Petru, cel căruia i-au fost dăruite cheile Împărăției, nu știa nici să-și scrie numele, puțea a pește, a fum și a untură.

Da, astfel de oameni și-a ales Isus. Dacă astăzi ar intra într-o biserică pentru a Se închina, oamenii L-ar da afară. Vedeți?

Oamenii privesc după „clasă”. Știți care a fost cauza primei bătălii din cer? Faptul că Lucifer se gândea că are o clasă mai bună de îngeri. Se gândea că poate avea o împărăție mai luminoasă și mai strălucitoare decât Mihail. Care a fost urmarea? A fost aruncat din cer.. Vedeți de unde vine „clasa”? Stați deci, cât mai departe de „clasă”.

Foamea nu se gândește la clasă, ci cere mâncare. Da, domnilor. Cel răcit vrea căldură, nu o fotografie care să-i arate un foc. La fel este și cu cel care însetează și flămânzește după Împărăția lui Dumnezeu: el dorește Evanghelia și puterea lui Dumnezeu. Amin. Ei vor ceva real, indiferent cât de simplu sau de nepopular este acel lucru pentru lume.

Pe un om care este pe moarte și știe că urmează să-L întâlnească pe Dumnezeu, nu-l interesează „clasa”. El vrea să-L găsească pe Dumnezeu; vrea să știe că atunci când va ajunge pe malul Râului, va fi așteptat de Cineva care să-i arate calea. El vrea Ceva de care să se ancoreze, la fel ca Iov care a spus odinioară: *„Știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ.”* (Iov 19.25).

Sau cum a spus Pavel: *„Sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”* (Romani 8.38-39).

Nu o credință făcută, ceva de vândut repede: „Haideți la biserica aceasta...”, sau: „Păi, mă voi duce la biserică, se va ruga păstorul pentru mine, iar după aceea mă voi ruga în taină.” Nu, nu! Aceasta este încă o marfă vândută repede, care nu va dura mult.

Eu vreau o schimbare de modă veche, un om care să dorească să pășească în față și să spună: „Am greșit. Vreau să devin ca vecinul meu. Vreau să fiu ca femeia aceea din vecini. Vreau să pășesc smerit printre oameni, ca ei să vadă în mine același lucru pe care l-au văzut în ei. Vreau să fiu ca Isus Hristos.”

În încheiere, vreau să mai spun ceva. Noi suntem agenții Lui comerciali; suntem indicatoarele Lui, deci nu avem nimic de

vândut, ci trebuie să arătăm ce este El.

Eu am lucrat pentru Compania de Servicii Publice.

Se fabricau acele lămpi Mogal și noi făceam concurs. Cine vindea cele mai multe lămpi avea un anumit procent din vânzare.

Deci, fiecare angajat trebuia să vândă acele lămpi. Atunci, eu m-am gândit la ceva: Dacă compania garantează că produsul este bun, vânzarea trebuie să se facă de la sine, dar dacă nu sunt bune de nimic, nu le voi da oamenilor ceva fals.

Eu n-am crezut niciodată în acești agenți comerciali și-n mărfurile lor. Acesta este motivul pentru care nu cred nici în aceste religii. Dacă au un produs bun, acela se va vinde singur. Așa este.

Și știți ce am făcut? M-am dus la șeful meu și i-am spus:

„Lămpile acestea sunt garantate?”

„Da.”

„Și nu se schimbă?”

„Nu, domnule,” a răspuns el.

Apoi am văzut că ei au făcut niște lămpi cu o lumină blândă, pe care orice femeie ar aprecia-o în camera ei. Și știți ce am făcut? Am luat vreo două sute de lămpi și m-am dus pe la toți cei pe care îi cunoșteam. Ei mă întrebau:

„Ce dorești, Billy? Nu mi-am plătit rata?”

Eu trebuia să colectez banii pentru rate, de aceea le răspundeam:

„Nu, tu ai plătit, dar vreau să-ți mai aduc una. Uite, ce zici de aceasta?”

„O, dar nu-mi pot permite să mai cumpăr una!”

„Stai puțin,” am spus eu, „dar nu ți-am cerut s-o cumperi. Am la mine o grămadă și aș vrea să descarc una și la tine. O vei ține vreo două săptămâni și te vei bucura de ea, după care voi trece s-o iau. Noi trebuie să facem reclamă cu aceste lucruri, așa că ți-o voi instala în casă pentru un timp.”

„Nu glumești?”

„Nu, deloc. Doar mă cunoști. Voi veni și o voi lua înapoi peste două săptămâni.”

„Dar dacă se strică?”

„De aceasta voi răspunde eu.”

Știam că lampa se va vinde singură, pentru că era un produs bun. Și așa a fost. Din două sute câte am dat, am luat înapoi doar zece, și astfel am câștigat concursul. De ce? Pentru că lămpile s-au

vândut singure.”

Același lucru este și cu noi. Noi nu trebuie să avem organizații mari ca să-L „vîndem” pe Hristos. Nu ne trebuie oameni cu educație superioară, nici predicatori lustruiți, ci avem nevoie de El, fiindcă Hristos Se va vinde singur. Desigur.

Dacă Hristos este în inima unui om, nu mai este nevoie să-i spui: „Trebuie să te alături organizației cutare sau cutare”, pentru că Produsul este deja vândut.

Sunteți flămânzi? Ferice de cei flămânzi și însetați! Noi ne pregătim pentru marea Cină. Dacă ești creștin, înseamnă că ești flămând. Eu sunt creștin de treizeci și unu de ani, dar de fiecare dată flămânez după Hristos mai mult decât am flămânzit când am pornit. El este mai dulce pe măsură ce trec zilele.

Eu am văzut micuțele Lui indicatoare. Le-am văzut mergând pe stradă, le-am văzut în spitale, le-am văzut în ceasul morții lor, le-am văzut pe acele doamne care se păstrează ca niște sfinte adevărate.

Așa este. Mie îmi place să privesc acel indicator, pentru că mă face să flămânez, să doresc să ajung într-un loc în care să pot mânca hrană spirituală.

Petru și Ioan l-au vindecat pe ologul de la poarta numită „Frumoasă.” El nu putea să stea în picioare multă vreme, de aceea Petru a trebuit să-l susțină puțin și să-l ajute să facă câțiva pași după ce omul a fost vindecat.

Pentru această vindecare, cei doi apostoli au ajuns în fața sinedriului care le-a interzis să mai predice în Numele lui Isus. Toți se minunau de vorbirea lor, fiindcă „*știau că erau oameni necărturari și de rând.*” Vedeți? Petru și Ioan erau oameni needucați, oameni care nu știau nici o teologie. Nu știau nici măcar să-și scrie numele, dar tot Biblia spune că preoții au priceput că fuseseră cu Isus. Ce erau ei? Indicatoare.

O, și am putea continua cu multe alte exemple, dar esențialul este ca Dumnezeu să ne ajute și pe noi să fim indicatoare.

Fie ca acest tabernacol micuț, care a fost închinat lui Dumnezeu, să producă indicatoare micuțe care să trezească foamea și setea acestei națiuni, astfel încât toți să alerge la Hristos. Aceasta este rugăciunea mea.

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Scumpule Tată, suntem cu adevărat un popor privilegiat, pentru că Îl avem pe Hristos în viețile și în inimile noastre. O, Îți suntem atât de recunoscători pentru El!

Tată, noi știm că El este Viața; știm că nu un crez sau o carte de dogme este Viața, ci Isus Hristos.

Tată, Dumnezeule, Îți mulțumim pentru că am văzut că El este Vindecătorul nostru, Mântuitorul nostru, Tăria noastră și Ajutorul nostru, pentru că ajutorul vine numai de la Domnul.

Noi știm că nu suntem nimic și că nu știm
nimic, dar dorim un singur lucru: să-L cunoaștem pe Hristos în puterea învierii
Lui, pentru că toți cei care Îl cunosc pe El, au Viața veșnică.

Tată, rugămintea noastră este să
binecuvântezi această biserică micuță și pe oamenii aceștia care stau în
așteptarea îndurării Tale.

Dumnezeule, fă-ne atât de însetați și de
înfomețați, încât să privim după indicatoarele Tale, să vedem viața
creștinilor. Fă ca noi să fim acele indicatoare spre Tine.

Reflectă Lumina Ta peste aceste suflete,
astfel încât să devină însetate și flămânde când văd indicatorul Tău.

Hristos, Sponsorul nostru, ne-a dat o viață
plină de pace, o bucurie deplină și putere, ca să trăim o asemenea viață încât
oamenii să-și dorească să fie la fel. Doamne, îndură-Te și dă-ne aceasta
tuturor.

Poate în seara aceasta este aici cineva care
nu a găsit încă această Viață, care poate a privit cu nepăsare la acele mame
sfinte și la acei bărbați care vesteau Evanghelia la colțurile străzilor, în
timp ce oamenii râdeau de ei, dar acum a înțeles că toți aceia erau de fapt
niște indicatoare; erau niște semne care indicau ceva.

Femeia aceea bătrână care mergea pe stradă cu
părul legat la spate, era batjocorită de tinerii care o priveau râzând și
glumind pe seama ei: „Ce antichitate mai este și aceasta?”

Dar noi știm, Tată, că ea era un indicator spre Viața veșnică. Poate, odată am trecut nepăsători pe lângă un astfel de indicator, dar acum ne pare rău. Fă-ne să ne întoarcem înapoi și dă-ne Viață, pentru că dorim să fim sfinți înaintea Ta. Dorim să ne purtăm ca ei, pentru că atunci când i-am vorbit de rău sau când am râs de ei, nu au spus nimic înapoi, ci ne-au privit cu blândețe, apoi au zis: „Nu-i nimic, Domnul să te binecuvânteze.” Amin.

- Amin -